

„Môžem ich všetky nakrmiť,“
zašepkala som. „Pomôžem ti.
Zájdem...“

„Julinka, spomal,“ zarazila ma mama.
„S mláďatami je viac práce, než si
myslíš. Budem ti musieť ukázať, ako
ich opatrne nakrmiť, inak všetky umrú.“

„Môže nám pomáhať aj Zuzka?
A Miška? Naučíš nás to všetky?“

„No, vlastne...“ Mamina sa nad
mojou ponukou zamyslela.

„V podstate je to veľmi dobrý nápad.
Nikdy by som ich nezvládla nakrmiť
všetky sama. Môžeme sa do toho
pustiť spolu.“

Práve keď sme vyšli z ordinácie,
otvorili sa dvere kliniky a otec so
Zuzkou priniesli umyté a vysušené
prepravky.

„Zuzka, vieš čo?“ zašepkala som.
„Mamička nás naučí, ako krmiť osirelé

mláďatá z fľaštičky. Potrebuje našu
pomoc!“

Zuzka vyvalila oči a zakryla si ústa
rukami. Bola rovnako nadšená ako ja.

„Pôjdeme teraz zatelefonovať Miške,
aby ju sem jej mama priviezla. Ocko,
ty zostaň tu a uteš nejaké ďalšie
zvieratá. Musíš trénovať,“ povedala
som.

Mama sa po prvý raz za celý deň
usmiala.

Miškina mama slúbila, že Mišku hneď
privezie, a dokonca sa ponúkla, že tu
zostane a tiež nám pomôže. Aj Zuzkina
mamička nám prišla na pomoc.

„Zvládla by si ušiť veľa vreciek,
Helenka?“ spýtala sa jej mamina. „Mám
staré nepotrebné plachty a obliečky na
vankúše, ktoré by si mohla rozstrihať.“